

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXIX

DECEMBRIE 1992

VI S-A NĂSCUT UN MÎNTUITOR

Astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mîntuitor, care este Hristos, Domnul“ (Luca 2, 4).

„Pămîntul era tăcut și cerul aplecat să asculte imnul:

’Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pămînt între oamenii plăcuți Lui.’

O, dacă și astăzi familia omenească ar putea recunoaște imnul acesta! Imnul cîntat atunci va crește pînă la încheierea vremii și va răsuna pînă la marginile pămîntului.

Cerul și pămîntul nu sînt astăzi mai departe unul de altul decît atunci cînd păstorii ascultau cîntecul îngerilor. Omenirea este încă tot așa de mult obiectul grijii cerului ca și atunci cînd oameni simpli, cu ocupații obișnuite, au întîlnit îngeri în miezul zilei și au vorbit cu solii cerești prin vîi și pe cîmpii. Cerul poate fi foarte aproape de noi, pe drumurile obișnuite ale vieții. Îngeri din locuri cerești vor sprijini pașii acelor care vin și merg la porunca lui Dumnezeu.

Admirăm sacrificiul Mîntuitorului, care a schimbat tronul cerului cu staulul și tovărășia îngerilor sfinți cu vitele din grajd.

Dumnezeu a dat pe singurul Său Fiu născut ca, în felul acesta, cărarea vieții să poată fi făcută sigură pentru copilașii noștri.

Aici este iubirea!

MINUNEAZĂ-TE CERULE ȘI RĂMÎ ÎNCREMENIT,
PĂMÎNTULE!“

E.G.White

„Hristos, Lumina lumii“

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 12/1992
ANUL LXIX

Revista
CURIERUL ADVENTIST
este
organul oficial
al Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

APARE LUNAR

Redactor:
DUMITRU POPA
Membrii comitetului
redacțional:
Adrian Bocăneanu
Lazăr Forray
Aron Moldovan
Dumitru Popa

Tehnoredactare:
Dumitru Popa
Culegere computerizată:
Iulia Corduneanu
Tehnoredactare computerizată:
Irina Toncu

CUPRINS

- „Vi s-a născut un Mântuitor”. cop.2
- „Editorial”. pag. 1
- „Am fost în temniță”. pag. 2
- „Institutul mobil”. pag. 3
- „Ei ne-au dat”. pag. 4
- „Numele meu”. pag. 5
- „Ca rob supus”. pag. 5
- „Cei ce nu văd”. pag. 6
- „Iubirea suferă totul”. pag. 9
- „O lume, ordine, lege, religie” (4) pag. 10
- „Sfârșit de cale”. pag. 12
- „Ne scriu cititorii”. pag. 13
- „Rolul pastorului”. pag. 15
- „Porțile Ierusalimului”. pag. 20
- „Vești”. cop. 3
- „Ruga celor trei pomi”. cop. 4

Casa de Editură și Tipografia
„CUVÎNTUL EVANGHELIEI”
Biserica Creștină Adventistă
de Ziua a Șaptea din
România

Redacția și Administrația:
București, Str. Argeș, Nr. 8
Sect. 2 / OF. P. 9 / Cod 72126
ISSN 1220-6725

EDITORIAL

Decembrie 1992. Moment când cei vii pot rosti cu inimi recunoscătoare: „EBEN EZER”. Până aici și pînă acum, Dumnezeu a fost cu noi, ne-a ajutat.

Biserica s-a bucurat de grija deosebită a cerului și continuă să constituie punctul central al preocupării divine. Evanghelia se propovăduiește și întreita solie îngerească își continuă mersul ei salvator spre inimile celor ce rostesc la încheierea rugăciunilor lor „Vină Împărăția Ta și făcă-se voia Ta!”

Lumea întreagă este bîntuită de un spirit de frămîntare și neliniște. Pe toate meridianele globului, omenirea se mișcă și adesea izbucnirea plină de mînie a maselor de oameni face ca viața multora să se curme și să coboare în mormînt înainte de vreme și neîmpăcați cu Dumnezeu.

În regiuni întinse ale globului, sute de mii de ființe omenesti n-au pîinea cea de toate zilele și se sting lent din viață, în timp ce alții mor de îmbuibare.

Acest sfîrșit de an și spre sfîrșit de mileniu evidențiază tot mai pregnant valoarea chemării, a apelului pe care Domnul și Mîntuitorul nostru Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului îl adresează inimii omenesti: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă... și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Mat. 11, 28-29).

Universul acesta al ființei umane, al sufletului omenesc are nevoie de odihna și pacea ce vin din izvorul nesecat al iubirii divine. Ne convingem tot mai mult că lupta decisivă pentru cîștigarea sau pierderea veșniciei se dă înăuntrul nostru. Nu fără motiv rostea Domnul Hristos făgăduința odihnei în sufletele noastre. Iar această odihnă, acest echilibru stabil și sfînt, vine dintr-o reală cunoaștere și rămînire în Hristos.

„Dar fecioarele” au adormit pentru că sînt oboseite, căci traversează o perioadă de timp foarte încărcată. „Ni se spune că unii... fac impresia că emit lumină... în timp ce candelile, lămpile lor sînt goale și... ațipesc. Alții sînt mereu agitați, se mișcă, fac impresia unei activități intense de pregătire, dar... în cele din urmă, cînd va fi mult prea tîrziu, se va afla că ei au fost prea ocupați pentru a mai avea timp să cumpere - pentru ei - ulei”. Acest adevăr profund cercetător, ce ne-a fost readus în atenție în „Săptămîna de Rugăciune” din acest an, a fost - în unele cazuri - eclipsat, în timp ce pentru Biserica lui Dumnezeu, ca și pentru lumea întreagă, este aproape miezul nopții. În orice moment se poate auzi bătaia ultimă a orologiului cersc răsunînd în Universul lui Dumnezeu, anunțînd sfîrșitul mileniilor de încrîncenare a răzvrătirii împotriva adevărului, împotriva lui Dumnezeu. În curînd Mirele va anunța momentul venirii Lui. Dar... la ospățul nunții Mielului, vor irtra numai aceia care - astăzi - transmit lumină în întuneric.

Acest Eben Ezer la încheiere de an, preludiv al încheierii acestui mileniu, să ne determine a ne verifica bine candelile, căci „Teoria adevărului, neînsoțită de Duhul Sfînt, nu poate reînvia sufletul și nici sfînți inima” (E.G.White).

D. Popa

"AM FOST ÎN TEMNITA SI ATI VENIT PE LA MINE"

Este vrednic de reținut faptul că Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului, vorbind despre judecata viitoare și intrarea în împărăția răsplătirii veșnice, a ținut să precizeze:

„Cînd va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va șede pe scaunul de domnie al slavei Sale... și va zice celor de la dreapta Lui: 'Veniți binecuvîntații Tatălui Meu de moșteniți împărăția... Căci am fost flămînd și Mi-ați dat de mîncat; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți, AM FOST ÎN TEMNITĂ ȘI AȚI VENIT PE LA MINE... Adevărat vă spun că, ori de cîte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.' (Matei 25, 31-46)

Din dorința de a aduce lumina Evangheliei, căldura iubirii divine și speranța iertării și primirii în grația divină, un grup de tineri și mai în vîrstă din Comunitatea Aiud ne-am îndreptat spre cei din „temniță”. În suflete întunecate s-au aprins lumini. Acolo unde nu mai exista nici o scînteie de umanitate, au apărut regrete și lacrimi de pocăință. Iată ce declară unii din cei în viața cărora Evanghelia a adus pe Hristos:

„Am fost arestat la 15 iulie 1990 și condamnat la 6 ani închisoare. Regret foarte mult fapta săvîrșită, pentru că n-am ascultat de părinți. Dar... am o mare speranță la Bunul Dumnezeu, căci El mă va ajuta. Pe data de 1 februarie 1992, cînd am mers la adunare, am simțit în mine o

profundă liniște și încredere în Dumnezeu... Cînd mă voi elibera, vreau cu adevărat să-mi predau viața Bunului Dumnezeu. Simt această nevoie sufletească. Abia acum înțeleg care este adevărul și credința.”

Gili Dionisie

„Am fost arestat, pe 14 septembrie 1990, pentru ultraj cu violență, faptă pe care o regret mult. Am familie, doi copii și-mi este foarte greu. Dar am răbdare și credință în Dumnezeu; sper să fiu din nou alături de familie. De mic am rămas fără părinți și n-a avut cine să mă povățuiască... Afîindu-mă la penitenciarul din Aiud, am cunoscut această „adunare”, unde am primit și o Biblie. Citind Biblia și mergînd la adunare, mi-am dat seama de greșeala mea, cînd înjuram și huleam pe Dumnezeu. De cînd particip la această adunare, simt că s-a petrecut o schimbare foarte mare cu mine, în sensul că AM O CREDINȚĂ ȘI TEMERE DE DUMNEZEU. N-am să mai hulesc Numele Lui și rog pe Domnul nostru să mă ierte. Contribuția dumnea-voastră este foarte mare, pentru că veniți și ne îndrumați pe calea cea dreaptă a credinței, pentru ca și noi să ne schimbăm, să fim mai buni, mai credincioși”.

Iulian Mustață

„Am fost arestat pentru furt și sînt în curs de judecată. M-am născut într-o familie de muncitori, unde n-am primit o educație religioasă. La cei 39 de ani ai mei am citit mult, dar niciodată pînă acum n-am deschis o Biblie.

Arestat fiind, am citit pentru prima dată Noul Testament. Ce am simțit? Vocabularul îmi este prea sărac pentru a exprima prin cuvinte ceea ce am simțit, ca un curent care a trecut prin mine. Era ceva nou, ceva extraordinar. Mă simțeam din ce în ce mai atras de Cuvînt și abia așteptam ziua de marți, cînd venea un grup de credincioși cu care stăteam de vorbă despre cele cuprinse în Biblie. Mi s-a părut de necrezut faptul că pot fi și eu iertat de toate păcatele, dacă voi avea credință. Eu trăisem numai pentru a face rău și nu credeam că voi fi iertat vreodată. Am primit o Biblie. Am primit-o cu lacrimi în ochi... am primit cea mai dragă carte din viața mea. Prin Cuvîntul din paginile Bibliei am început să-mi găsesc liniștea sufletului. Acum nu mă mai tem de legea penală, căci inima mea s-a îndreptat spre legea Bibliei și sînt convins că, dacă aș fi cunoscut Cele Zece Porunci, n-aș fi fost niciodată în situația în care mă găsesc. Dar nu este prea tîrziu.

Sînt uimit! Cum eu, care mă consideram un om inteligent, am putut trăi în păcat. Eram egoist. Trăiam numai pentru mine și nu aveam timp să mă gîndesc la Dumnezeu. Dar El a fost bun cu mine. A trimis slujitorii Săi, care m-au căutat aici, în arestul Poliției. Toată viața mea am să laud Numele Domnului pentru că, după ani de rătăcire, m-am regăsit... De șase luni nu mă mai gîndesc la altceva decît la mîntuirea sufletului meu păcătos.

- Continuare în pag. 6-a -

Evanghelia la orice făptură

INSTITUTUL MOBIL DE EVANGHELIZARE BRAD THORP

Frunzele ruginii ale toamnei cădeau alene, purtate de vînt, împodobind parcurile și aleile Bucureștiului, în timp ce invitații, afișe și reclame trezeau interesul locuitorilor capitalei pentru problemele de suflet. Zeci de pastori și evangheliști laici au întâmpinat pe oameni în marile puncte de răscruce, în căminurile lor sau pe aleile parcurilor, cu invitația caldă de a participa la seminariile „Anti-stress”, „Europa încotro” sau „Noile dimensiuni ale vieții”. Astfel a debutat și se derulează cea mai mare campanie de evanghelizare publică din România.

Ce este această lucrare amplă?

Această acțiune misionară, de mare amploare și foarte costisitoare, cuprinde două aspecte:

În primul rînd, Institutul Mobil de Evanghelizare Brad Thorp. Acest institut este un mijloc de pregătire și instruire a pastorilor, înființat și condus de evanghelistul Brad Thorp. Peste 50 de pastori din toate conferințele, în frunte cu președinții de conferință și responsabili cu lucrarea de evanghelizare, studiază, în fiecare zi cîte 5 ore, știința mîntuirii și a cîștigării de suflete.

În al doilea rînd, activitatea practică: în fiecare după-amiază sau zi liberă, toți pastorii sînt pe teren - împart invitații, țin seminarii Maranatha, fac vizite sau participă la adunările publice - îndeplinind rolul diaconiei și al instructorilor de grup de discuții.

În urma acestei activități și a reclamelor TV și în presă, puțini sînt, din locuitorii Bucureștiului, care să nu fi aflat de programele noastre. Un pensionar spunea: „Eram pe o bancă în parc și cineva mi-a dat o invitație; nu i-am dat importanță. A doua zi, am primit o altă invitație de la altă persoană și mi-am zis: Trebuie să văd ce-i acolo! Și de atunci n-am lipsit

niciodată de la aceste conferințe”.

O altă persoană a primit o invitație de la un prieten, care i-a spus: „Du-te tu și vezi ce-i acolo, că ești mai religios!” „Așa am ajuns aici și sînt foarte fericit; abia aștept ocazia să ne întîlnim!”

După două seminarii scurte, cu caracter general: Seminarii Anti-stress și Europa încotro, s-a început programul propriu-zis de evanghelizare, intitulat: „Noile dimensiuni ale vieții”, care cuprinde 34 de întîlniri în Sala Polivalentă. De patru ori pe săptămînă: marți, miercuri, vineri și sîmbătă, la ora 18,00, ne întîlnim cu prietenii noștri în ceea ce a devenit, pentru două luni, sanctuarul adevărului prezent.

A trecut de mult euforia începutului, în prezent sedimentîndu-se un interes profund și constant în sufletele prietenilor noștri. Da, prietenii noștri, pentru că fiecare pastor, fiecare evanghelist laic își are propria sa grupă. Ne căutăm unii pe alții, ne salutăm, ne strîngem călduros mîna și discutăm, explicăm, comentăm, realizîndu-se o adevărată prietenie.

Cît de diferită este întîlnirea față de adunările noastre obișnuite! Singurul scop este să clarificăm marile probleme ale mîntuirii, de aceea nu poți auzi nici o altă discuție.

Aproape toți prietenii noștri sînt persoane care pînă acum n-au pus niciodată mîna pe o Biblie, care nu știau nimic despre Dumnezeu și care n-au intrat niciodată în vreo adunare adventistă. Pentru ei totul este nou, la fel și pentru noi, efortul de a evita limbajul clasic adventist și de a merge în pas cu „mielușii”.

În fiecare miercuri seara, ne constituim în grupe de 7 - 10 persoane și discutăm unii cu alții

temele prezentate anterior și oferite în scris.

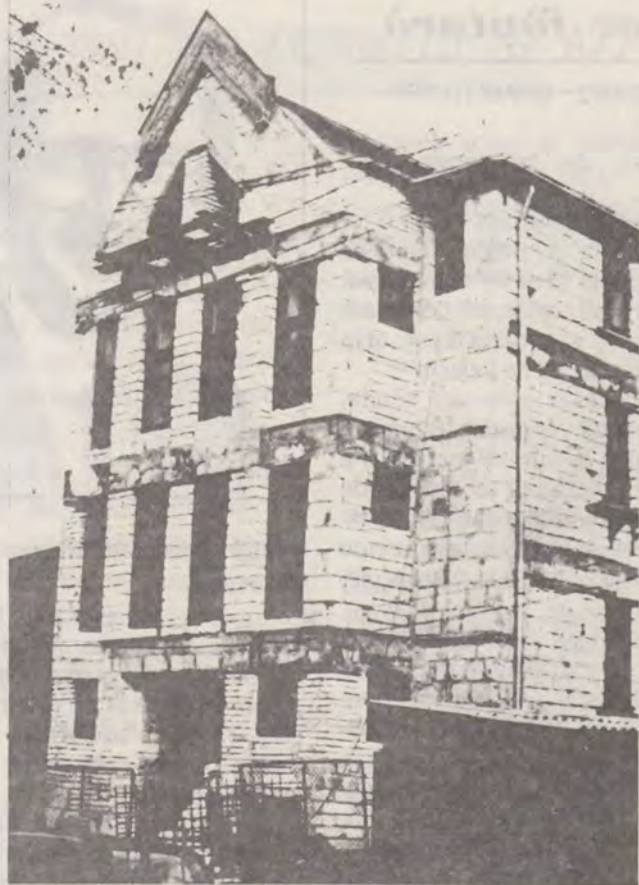
Prezența a oscilat între 2000 și 5000 de persoane, cei care crează saltul fiind membrii noștri, mai numeroși în zilele de vineri și sîmbătă. Numărul vizitatorilor rămîne destul de constant, între 800 și 1000 de persoane.

Un moment de vîrf l-a atins predica despre botez. În urma apelului de consacrare, în jur de 180 de persoane au ieșit în față. Dintre aceștia, în Sabatul din 28 noiembrie, 18 persoane au primit botezul. Urmăream cu lacrimi de bucurie cum doi bărbați tineri s-au ridicat de lîngă mine și au plecat în față. Au revenit, repetînd adesea: „Încă nu sîntem pregătiți, dar vrem să ne botezăm!”. Ei n-au intrat încă într-o adunare adventistă obișnuită, dar au înțeles ceva: că trebuie să se schimbe, să ia o hotărîre și să spună și altora vestea cea bună a mîntuirii. Ei sînt deja misionari!

„Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor, pe cei care trebuiau să fie mîntuiți!” Fapte 2, 47.

Eu cred că aceste zile de toamnă, cu frunze ruginii, afișe multe, vizite și vizitatori, eforturi, cheltuieli și bucurii, pot însemna pentru mulți experiența minunată a Ploii Tîrzii.

Aldea Traian
Pastor

EI NE-AU DAT O NOUĂ PUTERE DE VIAȚĂ

„Am fost foarte vinovați... și totuși Domnul... S-a îndurat de noi... a îndreptat spre noi bunăvoința împăraților și ei ne-au dat o nouă putere de viață ca să putem zidi Casa Domnului”.

O experiență repetată în vremea lui Ezra, ca și de noi, cei care am trăi amarul demolării imobilului în care își avea sediul Conferința București și în care funcționa comunitatea Grant.

Concret, din materializarea bunăvoinței ca să putem rezidi Casa Domnului.

Cineva care avusese un anume rol în opresiunea trecută a dat îndrumare și concurs la cumpărarea terenului.

Un zidar neadventist, care refuzase să contribuie la demolarea vechiului Grant - pricină pentru care atunci a fost concediat -, a „nimerit” să lucreze acum la noul Grant, reducându-și din plata cuvenită. În același timp, un zidar adventist a muncit zile luminate cu zel nestăvilit, neurmărind retribuirea, nedumerit fiind că nu-i este urmat exemplul.

La o comandă pentru care se dăduse acout 1/7 din valoarea totală, patronul neadventist, când s-a lămurit că instituția „Conferința București” este organizație bisericească, a renunțat la celelalte 6/7 - o sumă mare.

În impas cu materiale și personal calificat pentru o lucrare deosebită, un alt neadventist s-a implicat, executând-o pe cont propriu - ca o legătură de oțel în locul uneia de nisip - și apoi a extins contribuția neașteptat de mult.

Vecinii imobilului în construcție supraveghează să nu se producă daune lucrării.

O soră de peste ocean, foarte

NOUL GRANT

PRINDE FORMĂ

înaintată în vîrstă, auzind despre revoluția din România, în nopțile ei de veghe s-a simțit îndemnată și a trimis o sumă neașteptat de mare pentru această reconstruire. Aportul dînzei a dat impuls lucrării ce stagnase și a făcut posibil să se ajungă la stadiul actual.

Din diaspora, frăția adventă și-a început contribuția la reconstruirea Grantului - pe măsură ce au aflat de această lucrare.

Dintr-o pensie de urmaș, cineva a contribuit potrivit limitelor posibilităților cu o sumă destul de mare pe care, apoi, a majorat-o prin solicitarea altora să-i urmeze exemplul.

Sînt vîrstnici ce se roagă pentru ziua cînd vor intra în Noul Grant și sacrifică mijloace pentru atingerea acestui prilej.

Din sărăcia generală de mai înainte - mărită în timp - cu toate greutățile vremii, pasivitatea unora și piedicile altora, se cuvin laude lui Dumnezeu care a lucrat în noi și prin noi, ajungîndu-se cu construcția într-un stadiu destul de avansat. În continuare, cîntăm pe aceeași lucrare a Sa și, în mod deosebit, va deveni evidentă îndreptarea inimii celor aflați sub înrîurirea Duhului Sfînt - indiferent de crez - care cer: „Lăsați să meargă înainte lucrările acestei Case a lui Dumnezeu... să nu înceteze lucrul”.

- CONTINUARE ÎN PAG. 8-a -

NUMELE MEU ESTE "TIMP"

Numele meu este „timp”. N-am existat dintotdeauna și nici n-am să fiu totdeauna, dar acum exist pentru ca să mă sor viața. Eu sînt un instrument de măsurare, nu un flux absolut, fără substanță. Fără un eveniment, eu nu exist ca timp... Eu sînt cel mai bun învățător, dar, din nefericire, eu îmi omor elevii... Eu sînt o comoară, o stofă prețioasă, din care este făcută viața; sînt o larvă a fluturului veșniciei; sînt o succesiune neîntreruptă a actelor energiei divine. Vă rog să nu uitați: chiar dacă viața nu e mai mult decît o clipeală din ochi, clipa - această răscruce a eternității - chiar dacă în sine nu este nimic, însă ochiul care clipește este ceva. Durata unei vieți nu e nimic, însă omul care trăiește în acest timp este ceva. El poate da sens acestui timp, așa încît calitatea lui să fie incomensurabilă, deși cantitatea este lipsită de semnificație. Viața o primim fără să fim întrebați, însă sensul vieții îl hotărîm, îl determinăm noi, prin alegerea pe care o facem.

Oamenii mă așteaptă, mi se subordonează, le e frică de mine și, în afară de Dumnezeu, nimeni nu mă poate reține. Dumnezeu mă ține în mîna Sa și, dacă El intervine, drumul meu se sfîrșește...

Timpul... Cine mă poate înțelege oare pe mine, acest element al veșniciei, ce mă cuprind și mă confund cu ea? Eu sînt locul unde și cînd se întîmplă ceva. Eu sînt perioada dintre două evenimente, sînt punctul focal, stabilit de cineva din afara mea.

De la bătăile ritmice ale inimii și pînă la randevu-ul stelelor pe firmamentul necuprins al cerului, eu constituî o lege ce guvernează viața pasageră a oamenilor; căci ce altceva pot fi eu dacă nu ritmul vieții ce pulsează în Univers?

Cei mai mulți oameni cred că eu voi exista totdeauna. Aceasta însă nu este adevărat. Dacă eu voi trece, dacă eu mă voi răsuci în balamaua mea, mă voi transforma în veșnicie...

Atunci totul va fi prea tîrziu! Va fi prea tîrziu să mai regretăm greșelile și păcatele noastre!... Va fi prea tîrziu să ne mai împăcăm cu Dumnezeu, prin Domnul Isus Hristos. Va fi prea tîrziu să mai credem! Atunci va mai fi numai veșnicia: o pace și o bucurie veșnică sau o groază și o osîndă veșnică!

Astăzi este ziua mîntuirii! Să dăm fiecărui minut un conținut constructiv! Ceea ce vei fi în veșniciei se hotărăște ASTĂZI. Eu, TIMPUL, astăzi mai exist, dar nu stau pe loc, mă grăbesc, alerg,

gonesc pe drumul meu fără întoarcere. Va veni însă o zi, o ultimă zi, după care eu voi deveni ireversibil! Atunci nu voi mai fi cu tine și tu nu vei mai avea posibilitatea de a decide asupra viitorului tău veșnic.

Apelul meu vibrant și ultimativ către tine este ASTĂZI, ACUM, în momentul de față să te împaci cu Dumnezeu. De aceea, cum zice Duhul Sfînt: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile...” (Evrei 3, 7-8). Căci El zice: „La vremea potrivită te-am ascultat, în ziua mîntuirii te-am ajutat. Iată că ACUM este vremea potrivită, iată că ACUM este ziua mîntuirii” (2 Cor. 6, 2).

Aurel Pălășan

Motto: „Să fie lumină!”

CA ROB SUPUS ACELUIAȘI REFLUX

Ce se ascunde între ieri și azi?...
Tăcerea sau cortegiul de speranțe,
Disprețul păsării ce zboară printre gloanțe
Sau taina pietrei peste care cazî?

Silabe dulci se pierd în calendar
Mărturisind smerita așteptare
Din ieri în azi, apoi în fiecare
Tăcerea clipei ce se scurge-n har.

Însingurate pulsații strălucesc...
Refugiul trist al zilei către noapte
Geme adînc în răbdătoare șoapte
Ce-n sîngele lubirii odihnesc.

Un neumblat din noi rămîne viu,
Sălbatic neștiut purtat de flux
Căci plînsul din lăuntru este-un fiu

Din taina pietrei peste care cazî,
Un rob supus aceluiăș reflux:
Ce se ascunde între ieri și azi?

Pascu Beniamin

„Eu am venit în lume ca cei ce nu văd să vadă.” (Ioan 9,39).

PASTOR:
BELU IOAN

„Eu am venit în lume, ca cei ce nu văd să vadă.” (Ioan 9,39).

Cine își poate închipui, dintre cei ce nu au trecut niciodată pe acolo, bucuria de a vedea, bucuria cuiva care mult timp sau chiar o viață întreagă nu a văzut?

Eu am cunoscut un astfel de caz...

Fratele Pavel S.

Cu 19 ani în urmă, are bucuria de a-și reface familia destrămată într-un mod nedorit, părăsit fiind de soția sa.

Bucuria i-a fost însă de scurtă durată căci, după aproximativ un an de la căsătorie, vederea i se întunecă brusc și în foarte scurt timp orbește. Un întuneric des se lasă peste ochii lui, dar mai ales peste suflet, ca și peste soție și cei patru copii ce se nasc în acest răstimp de 18 ani.

Cu îndrjire și uneori aproape cu disperare, consultă medici și deschide multe uși, încearcă multe tratamente, pentru ca totul să fie în zadar... O rază de speranță mai licărește însă, aceea că ar putea fi operat în străinătate, dar alte uși și inimi se închid la strigătul, disperat uneori, de a fi ajutat.

Anii, 18 la număr, se scurg și iată că speranța apare din nou. Cu multă greutate, reușește să meargă în Germania, unde este operat la un ochi. Și deodată, minune! Fratele Pavel vede... cu un ochi, dar vede!

Pastorului comunității nu-i vine să creadă. De aceea, la vestea sosirii fratelui Pavel, hotărăște să meargă să-l primească, să-l vadă coborînd din tren...

Și iată-l coborînd și punînd mai sigur piciorul pe pămînt. Pe peron îl așteaptă: un bărbat, o femeie, un tînăr și trei fete. Cine sînt aceștia, pe cine așteaptă, se întrebă el.

„Bine ai venit, frate Pavel, mă cunoști?” „Nu!” Și pastorul îl stri-

gă pe nume, cu acel ton cunoscut, cald... Da, acum îl vede... și lacrimile curg pe obraji.

„Dar dînsa cine este?” este întrebare. „Știu eu? Să fie soția mea?”... Da, era altfel cu 19 ani în urmă. Și iarăși lacrimi. „Dar tînărul acesta?” „Nu știu!”... „Păi nu e David?” „Tu ești Davidică?” Și iarăși lacrimi... „Dar fata de alături?... Dar...” Lacrimi, lacrimi... lacrimi de bucurie, bucuria de a vedea iarăși.

Această scenă, chiar dacă n-am trăit-o personal, mi-a adus în minte versetul citat mai sus: „Eu am venit în lumea aceasta ca cei ce nu văd, să vadă.” (Ioan 9, 39)

Citiți vă rog capitolul 9 din Evanghelia lui Ioan, pentru a vedea și a înțelege cît mai bine sensul cuvintelor Domnului Isus. Și mai mult: minunează-te, căutînd să pătrunzi adevărurile de seamă cuprinse în minunea vindecării de către Domnul Isus Hristos a unui orb din naștere.

„AM FOST ÎN TEMNITA
ȘI ATI VENIT PE LA MINE”

- URMARE DIN PAG. 2-a -

Aici, la Aiud, urmez cursurile de evanghelizare. Cîtă plăcere, cîtă liniște sufletească îmi aduc cuvintele fratelui... În sînul acestei adunări am făcut primii pași spre Dumnezeu și spre Fiul Său, Isus Hristos... Eu cred că fericirea este în credință. Este singura cale adevărată spre fericire.

Constantin Sorescu

Trei vieți, trei destine, trei inimi plecate la piciorul crucii, în sufletul cărora lumina adevărului și credinței le-a descoperit pe Cel care este Calea, Adevărul și Viața.

Da... „Ori de cîte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.”

A. Stănoiu
Aiud

Să reținem mai întâi metoda de vindecare folosită de Domnul Hristos. El ar fi putut să-Și pună mâinile peste ochii bolnavului sau să poruncească bolii să plece și bolnavul ar fi fost vindecat. Dar El face mai întâi tină (noroi). Cu această tină îi unge ochii. Era oare în această tină putere vindecătoare? O, nu! Căci, dacă ar fi fost așa, nu l-ar mai fi trimis să se spele în scăldătoarea Siloamului. Putere vindecătoare era în această apă? Iarăși nu! Atunci în ce a constat minunea vindecării? Evanghelia nu ne lasă fără răspuns când zice: „Scăldătoarea Siloamului (care tâlmăcit înseamnă trimis)”. Evanghelia mai adaugă: „El s-a dus, s-a spălat și s-a întors văzînd bine”. Cu alte cuvinte, el a crezut pe Isus, pe care nu-L văzuse niciodată. El s-a prins însă cu toată puterea de Cuvîntul Său. Și mai mult: credința aceasta l-a mînat la acțiune: s-a dus, s-a scăldat...

Puterea credinței practice i-a adus vindecare. Puterea credinței ce mișcă, ce acționează. Credința statică este o crasă autoînșelare. Credința este deci vindecătoare numai cînd este activă.

Dar să mergem mai departe.

Credința lui se lovește de poziția incertă a celor din jurul lui: „Vecinii și cei ce-l cunoscuseră mai dinainte ziceau: Nu este acesta cel ce ședea și cerșea? Unii ziceau: el este! Alții ziceau: Nu, dar seamănă cu el!”

Poziția de incertitudine a celor din jur nu trebuie să slăbească certitudinea noastră. Necredința altora nu trebuie să slăbească încrederea noastră, ci dimpotrivă...

Și încă un gînd:

Nu era oare mai rentabil să stea să cerșească? Doar să întindă mîna... și să primească. Dar nu! El vrea să vadă. Și eu cred că el a venit la Domnul să

ceară a fi vindecat. Și aici cred că am ajuns la miezul problemei: „Cei ce nu văd... dar care vor, care cer, care apreciază privilegiul de a vedea, care-și manifestă credința, o credință vie, activă, să vadă. Da, aceștia merită să vadă!...”

Și să mai adăugăm încă ceva:

După vindecare, cel ce fusese orb este chemat în fața unui sfat al Fariseilor, un grup de oameni ce pretindeau că văd, că n-au fost niciodată orbi, că ei știu mai mult decît cel ce fusese vindecat. Și să reținem că fostul orb nu-L văzuse încă pe Vindecătorul său.

Cu un aer de superioritate, de atotcunoscători și atotvăzători, aceștia caută să-l convingă pe cel ce acum vedea că n-ar vedea (dar nu fizic; ar fi fost prea de tot). Cu un aer mîeros, ei îi spun: „Noi știm, noi vedem, noi n-am fost orbi ca tine, noi îți vrem binele; că doar sîntem credincioși, conducători, noi îl cunoaștem mai bine

ca tine pe Dumnezeu, de aceea ascultă-ne: 'Dă slavă, lui Dumnezeu, nu Omului Acestuia. Acesta este un păcătos'...”

Dar omul rezistă. Cum ar putea admite așa ceva, cînd el vede acum foarte bine? Să retracteze convingerea lui? Să nu mai creadă? Să abandoneze încrederea în Vindecătorul său pe care, repet, încă nu-L văzuse?

Cu o fină ironie, omul născut orb, lipsit pînă ieri de posibilitatea vederii fizice, dar și spirituale, acum însă transformat, le spune: „Pentru ce voiți să mai auziți încă o dată? Doar n-ați vrea să vă faceți și voi ucenicii Lui?”

Bieții Farisei! Ei nu-și dădeau seama că au de a face cu altcineva decît cu omul needucat, care se născuse orb; ei nu-L cunoșteau pe Acela cu care se luptau.

Lumina dumnezeiască strălucea în cămările sufletului celui orb.

Și, în sfîrșit, cînd ultima încercare a acestor preinși văzători dă

greș, aceștia anatemizează și ex-comunică pe cel vindecat, pe cel care acum vedea. Și vederea lui nu l-a înșelat.

Cînd ultima probă este trecută cu bine, ultimul examen este luat, Isus, Bunul Vindecător, i Se face cunoscut.

Pentru întia oară privi el fața Tămăduitorului său. În fața consiliului văzuse pe părinții săi, tularați și înspăimîntați; văzuse fața încruntată a rabinilor; acum, ochii săi se odihneau pe chipul iubitor și plin de pace al lui Isus. Pînă acum, cu mari sacrificii pentru sine, el îl recunoscuse ca un deținător al puterii divine, acum i se descoperise și mai mare.

Din cele de mai sus, cred că am înțeles că este vorba de ceva mai mult decît de prezentarea unei vindecări făcute de Domnul Isus.

De altfel, acest adevăr îl evidențiază ultimele versete ale capitoului care, descriind scena întîlnirii acestuia cu Domnul Isus, subliniază faptul că o orbire cu mult mai teribilă este exemplificată prin această vindecare. Se pare că, în mod deliberat, El l-a întîlnit într-un loc unde, nu prea departe, erau cîțiva Farisei.

Cu ocazia aceasta, Domnul a spus: „Eu am venit în lumea aceasta pentru judecată, ca cei ce nu văd, să vadă”... Și, ca un avertisment indirect pentru Fariseii de atunci și pentru cei de astăzi, El a adăugat: „Și cei ce văd, să ajungă orbi”.

Cum este posibil așa ceva? Blestem, predestinație, soartă? Nici una dintre toate acestea. Dumnezeu nu vrea acest lucru. Nu predestinează pe nimeni la aceasta. Nu există nici o pîrtinire din partea lui Dumnezeu și nici o răutate, ci „El dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință”. Da, înțeleg, pocăința este cheia recăpătării vederii spirituale pentru fiecare suflet. Care este cauza orbirii la cei ce văd? Ascultați: „Nu Dumnezeu este Acela care orbește ochii oamenilor sau care împietrește inima. El le trimite lumină pentru a îndepărta greșelile lor și a-i conduce pe cărări sigure; numai prin

lepădarea luminii ochii au ajuns să orbească și inima să se împietrească. De multe ori, lucrul acesta se întîmplă încetul cu încetul și aproape pe nesimțite. Lumina vine la suflet prin Cuvîntul lui Dumnezeu, prin servii Săi sau prin lucrarea directă a Duhului Sfînt. Dar, cînd o rază de lumină este neluată în seamă, se produce o amorțire a simțului spiritual, iar o altă descoperire a luminii este înțeleasă mai greu și astfel întunericul se tot întinde, pînă cînd noaptea cuprinde sufletul întreg. Așa a fost și cu acești conducători ai iudeilor. Și așa adăuga: așa va fi cu orice suflet omenesc care respinge lumina. Cîtă vreme un suflet nu are lumină, Cerul nu-l consideră vinovat.

„Dacă ați fi orbi, le-a răspuns Isus, n-ați avea păcat, dar acum ziceți: vedem! Tocmai de aceea, păcatul vostru rămîne.” (Ioan 9,41)

„Pentru că zici: m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic; și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.” (Apoc. 3,17)

Nu știi... Nu vrei să știi, nu vrei să admiți, nu vrei să primești lumină. Îți place să fii orb, să cerșești; e mai ușor, mai comod.

În marea zi a judecării finale, oamenii vor fi condamnați nu pentru că n-au avut lumină, ci pentru că nu au vrut să primească în sufletul lor lumina cerului. Primirea luminii ar fi însemnat recunoaștere, umilință (pocăință), credință și anume o credință activă, o credință ascultătoare (care, de fapt, este adevărata credință).

Există și vor exista doar două clase: orbi care vor vedea și văzători care vor ajunge orbi.

În timp ce prima clasă își recunoaște lipsa, păcătoșenia, orbirea, nevoia și bucuria de a vedea și de a-L vedea odată pe Marele Vindecător și Mîntuitor, Isus Hristos, cealaltă clasă se mulțumește să trăiască în orbire, dar o orbire nerecunoscută. Aceasta din urmă este clasa Fariseilor mîndri, ce declară că ei văd, știu, cunosc, ba chiar că se pricep să învețe și pe alții. Pentru aceștia, pocăința nu este necesară, ba le este chiar urîță, e un motiv de batjocură; doar ei văd, doar ei știu...

După una din parabolele Domnului Isus, ei „n-au nevoie de pocăință”; e destul să fie buni, cinstiți, morali, etc. Și, de fapt, în ochii lor, ei așa sînt, ei văd! Cît de mult se vor înșela cei din această clasă; și se vor împlini atunci pe deplin cuvintele: „cei ce văd, să ajungă orbi!”.

Eu și dumneavoastră, noi, din care clasă facem parte? Să ne examinăm în lumina adevărului mîntuitor. Simți nevoia - dacă nu vezi - de a vedea? Domnul vrea să te ajute, să te vindece, să vezi. Vrei? Astăzi încă mai există leac de Ghilead, alifie pentru ochi, tină sfîntă... Încă mai avem un Mîntuitor Vindecător în Sanctuarul Ceresc, care vrea să-ți acorde vindecare și mîntuire.

„Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor; atunci schiopul va sări ca un cerb, și limba mutului va cînta de bucurie; căci în pustie vor fîșni ape, și în pustietate pîraie.” (Isaia 35,5-6).

EI NE-AU DAT O NOUĂ PUTERE DE VIAȚĂ

- URMARE DIN PAG. 4-a -

Îndemnul lor ne dă o nouă putere de viață ca să putem zidi, sprijinindu-ne în lucrarea Casei lui Dumnezeu - cîntînd și pe faptul că numărul lor va crește pînă la prăznuirea încheierii lucrării.

Implicarea în această construcție rămîne - în principal - o problemă de Duh. Vechiul Grant a fost pentru noi cu rol de simbol. Construirea noului Grant oferă roluri vii de reprezentare a încadrării într-un plan divin.

Sfînșenitor, dar trebuie să recunoaștem „o nouă putere” dată de oameni ai lui Dumnezeu, neîncadrați religios asemănător nouă. În același timp, stimulental pe care ei ni-l dau este al Dumnezeului nostru. Ca pe vremea lui Ezra: „... au zidit și au isprăvit după porunca lui Dumnezeu și după porunca lui Cir, lui Dariu și lui Artaxerxe, împăratul Perșilor”.

Contribuții viitoare pot fi făcute și prin sume trimise pe numele „Conferința București”, cu mențiunea „pentru Noul Grant”.

Pastor pensionar,
V.D.Coja

Un pastor, care trăia cândva într-un orașel din Noua Anglie, avea un fiu de aproape 14 ani, care era elev. Într-o după-amiază, învățătorul a venit acasă, căutînd pe tatăl băiatului, și i-a zis:

- Băiatul dvs. este bolnav?
- Nu, de ce?
- Astăzi el n-a fost la școală.
- Adevărat?
- Nici ieri n-a fost.
- Nu mai spune!
- Nici alaltăieri...
- Ei bine...
- Și am presupus că este bolnav.
- Nu, nu e bolnav.
- Bine. Am gîndit că trebuie să vă spun.
- Mulțumesc, a spus tatăl și învățătorul a plecat.

Tatăl a rămas pe gînduri. Curînd, a auzit poarta scîrîind și a înțeles că băiatul venise. S-a dus să-i deschidă ușa. Băiatul și-a dat imediat seama că tatăl său știa despre cele trei zile.

Tatăl zise: „Vino în bibliotecă, Fil”. Fil a intrat și ușa s-a închis. Tatăl a zis: „Fil, învățătorul tău a fost aici astăzi. El mi-a spus că astăzi n-ai fost la școală, nici ieri, nici alaltăieri. Noi am presupus că tu ai fost. Cel puțin așa ne-ai lăsat să înțelegem. Nu-ți poți da seama cît de rău m-am simțit. Am avut încredere în tine. Totdeauna mi-am spus: „Pot să mă încred în fiul meu, Fil.” Și iată că ai nutrit o minciună timp de trei zile. Nu-ți pot spune cît de rău mă simt.”

Pentru Fil a fost greu de suportat să i se vorbească atît de liniștit. Dacă tatăl său i-ar fi vorbit cu asprime sau dacă l-ar fi chemat la o parte ca să-l bată cu nuiaua, nu i s-ar fi părut atît de greu. După o scurtă pauză, tatăl i-a zis: „Fil, să îngenunchem pentru rugăciune.” Din ce în ce îi era tot mai greu lui Fil. El n-ar fi voit să se roage chiar atunci. Dar au îngenunchat și tatăl și-a revărsat întreaga inimă în rugăciune. Ascultîndu-i rugăciunea, băiatul a priceput cît de rău se simțea tatăl datorită comportării sale. Oare-

cum, el s-a privit ca într-o oglindă, stînd pe genunchi ca niciodată mai înainte. E ceva ciudat în legătură cu acea oglindă a îngenuncherii. Multor oameni nu le place.

Apoi s-au ridicat. Ochii tatălui erau uzi de lacrimi. Și nici ochii lui Fil nu erau uscați. Atunci, tatăl a zis: „Băiatul meu, e o lege a vieții că unde există păcat, acolo există suferință. Aceste două lucruri nu le poți despărți. Dacă există suferință, undeva a fost păcat. Nu poți separa aceste lucruri. Acum, spuse el, tu ai greșit. În această casă eu reprezint pe Dumnezeu. Așa că vom face astfel: Tu vei merge în camera de sus și îți voi aduce un pat acolo. La timpul potrivit, vei servi masa acolo și vei sta acolo atîta vreme cît ai mințit: trei zile și trei nopți.

Fil n-a scos o vorbă. Au mers sus, patul a fost adus și tatăl l-a sărutat pe băiat și l-a lăsat singur cu gîndurile lui. Cînd a venit timpul cînei, tatăl și mama s-au așezat să mînce. Totuși, nu puteau mînce, gîndindu-se la băiat. Cu cît mestecau mai mult, cu atît mîncarea părea mai uscată în gura lor. Și înghițeau cu noduri. Apoi, s-au așezat pe fotolii. Tatăl a luat ziarul să-l citească și mama a început să coasă. În seara aceea, tatăl nu putea vedea bine - ochelarii, desigur. I-a luat de la ochi, i-a șters și atunci a constatat că ținuse ziarul invers. Mama încerca să coasă, dar firul s-a rupt. Se părea că nu poate înnoda firul de ață. Și amîndoi erau nervoși.

Curînd, ceasul a bătut ora nouă, apoi zece, ora cînd de obicei se retrăgeau la culcare. Ea a întrebat: „Nu te duci la culcare?”. El a răspuns: „Cred că încă nu mă duc. Tu poți merge.” „Nu, cred că voi mai zăbovi și eu”. Ceasul arăta ora unsprezece și apoi aproape douăsprezece. Atunci au încuiat ușa și au mers în dormitor, dar nu pentru a dormi. Fiecare se făcea că doarme. Curînd, ea a zis: „De ce nu dormi?”. El răspunse duos: „De unde știi

IUBIREA... SUFERĂ TOTUL

„Cel care niciodată nu și-a mîncat pîinea cu durere și n-a petrecut niciodată orele de somn, așteptînd în lacrimi dimineața, acela nu cunoaște puterile cerului.” - Goethe

„Există paturi de suferință mai rodnice decît unele amvoane.”

că nu dormeam? Tu de ce nu dormi?" „Nu pot, gândindu-mă la băiat care-i acolo sus” „Aceasta-i și problema mea”, răspunse el. Ceasul arăta douăsprezece, apoi unu și două, dar somnul nu venea.

În cele din urmă, el zise: „Draga mea, eu nu mai pot sta aici. Mă duc sus, la Fil”. Și-a luat perna și a părăsit încetișor camera, a urcat scările și a deschis ușor ușa, ca nu cumva să-l trezească pe băiat, dacă dormea. A pășit încet pînă la colțul de lîngă fereastră și apoi privi spre pat. Fil era treaz, cu lacrimile scînteind în ochi și prelingîndu-i-se apoi pe obraji. Tatăl a intrat sub cearcef lîngă băiat și și-au trecut fiecare mîinile unul după gîtul celuilalt, căci ei au fost totdeauna cei mai buni prieteni. Tatăl și fiul stăteau îmbrățișați, iar lacrimile se împreunau pe obraji lor. Apoi au adormit.

În seara următoare, tatăl a zis: „Noapte bună, dragă, mă duc la Fil”. Și astfel, a doua noapte a dormit sus, lîngă băiat. A treia seară iarăși a zis: „Dragă, noapte bună. Merg iarăși sus, la băiat”. Și a treia noapte tatăl a dormit în același loc al pedepsei, împreună cu fiul său. Nu este surprinzător faptul că băiatul acela, cînd a crescut mare, a devenit un misionar pentru Isus în inima Chinei.

Acel tată este o imagine omească a lui Dumnezeu. Dumnezeu nu poate alunga păcatul. El este aici. El nu poate înlătura suferința, căci suferința aduce mărturie că ceva este greșit în lume.

Așa că Dumnezeu a venit aici în persoana Fiului Său și și-a dat viața în locuința morții în locul omului. Acesta este Dumnezeu, Dumnezeul nostru. El vine și își pune viața alături de viața mea și a dumneavoastră și ne face să urîm păcatul și să dorim să fim curați.

Trad. Valeriu Burciu

LUME, ORDINE, LEGE, RELIGIE

Papa Ioan Paul al II-lea, în fața a peste 200.000 de oameni adunați în piața Sfîntul Petru din Roma, a vorbit cu ocazia Paștelor despre o Nouă Ordine Internațională. El a cerut să se acorde libertate religioasă tuturor oamenilor, inclusiv catolicilor din Albania. Politicienii consideră că el a făcut apel ca să se trateze cu demnitate popoarele palestinienne, libaneze și kurde. El a condamnat cu energie profitul realizat din fabricarea și vinderea armelor. De asemenea, Papa a cerut să se ia măsuri eficiente pentru a face față foametei din Africa.

Cardinalul Friedrich Wetter al Munchenului vede nevoia unei întoarceri a oamenilor la biserică, aceasta pentru că, spunea cardinalul, două treimi din locuitorii noii Germanii sînt necredincioși. Sînt fără credință și fără religie. Există chiar primejdia ca cei necredincioși din răsărit să se opună planurilor gospodărești a celor credincioși din Vest, a spus cardinalul Wetter. O biserică vie are nevoie de credincioși care să fie animați de Duhul lui Dumnezeu, fără a pune în pericol structura și a degenera organizația. În final, cardinalul cheamă la „desfășurarea puterii misionare pentru a cîștiga pe oameni la credință”.

Ceea ce pune în evidență „Sfîntul Scaun” se află în platforma tuturor oamenilor de pe scena politică a lumii de astăzi. Dacă politica externă a tuturor marilor puteri, a tuturor statelor dezvoltate este bine conturată și activă, în politica internă toate națiunile plătesc tribut problemelor ce confruntă acest sfîrșit de secol.

Viața morală în marile și micile orașe se degradează zi de zi. În bugetele națiunilor se găsesc tot mai puțini bani pentru programe sociale. Milioane de copii și oameni maturi merg la culcare flămînzii. Într-o cuvîntare, George Bush spunea: „Cine dintre noi va conduce America din secolul următor? Unul dintre cei intoxicați cu droguri, în pasiunea lui după libertinaj? Un adolescent pe care voința de a trăi îl va reda societății? Un bolnav de Sida salvat sau un copil flămînd ajutat? Dacă poți citi, ajută-l pe cel ce nu poate; dacă ești sătul, suferă împreună cu cel flămînd, împărțind cu el pîinea cea de toate zilele; dacă ești fericit, simte cu cel singuratic.” (R.M. „Creștinul și lumea”, din 5 aprilie 1991).

Principiile de mai sus au stat cîndva la baza credinței națiunilor. Acum însă, ele au fost părăsite.

Dacă este necesară „o Nouă Ordine Internațională”, atunci este necesar ca și etica și morala să fie incluse în Noua Ordine.

Morala și Etica. Sînt mulți aceia care consideră că, pentru rezolvarea marilor probleme morale și etice ale omenirii, este nevoie de Papa.

Ideea unei „Noi Ordini a Lumii” nu este chiar așa de nouă. Încă din secolul al XVIII-lea se vorbea despre necesitatea stabilirii „unui regim imperial universal, care să cuprindă întreaga lume”. Hitler susținea și el că „Național-Socialismul se va folosi de propria sa revoluție pentru stabilirea unei 'Noi Ordini a Lumii'”.

Se pare că această veche idee a prins rădăcini și continuă

să crească (vezi Curierul Adventist Nr. 7/1991 - articolul „O Nouă Ordine Internațională pînă în anul 2000”).

Cum se poate realiza această Nouă Ordine?

„Unii cred că aceasta s-ar putea realiza prin redistribuirea bogățiilor, mai exact a banilor acestei lumi. Alții cred că aceasta nu se poate realiza decît numai prin eliminarea creștinismului; anumiți vizionari extremiști ai mișcării 'New Age' nu văd rezolvată această problemă decît numai atunci cînd vor fi exterminate două sau trei miliarde de oameni din țările lumii a treia.”

Ce se poate stabili cu exactitate este faptul că acești promotori ai „Noii Ordini a Lumii” consideră că este absolut necesar ca suveranitatea națională să fie înlăturată, să fie alcătuit un guvern mondial, un departament mondial al poliției, un sistem juridic mondial, o curte mondială de justiție, un sistem bancar și o monedă mondială și, bineînțeles, o elită care să fie în frunte, să conducă și să administreze „Noua Ordine” (I. Bucea, Străjerul).

Într-un articol referitor la „Noua Ordine a Lumii”, apărut în edi-

ția de vară a revistei SCP Journal Tal Brooke, citînd pe Brock Clisom, director al Organizației Mondiale a Sănătății a Națiunilor Unite, se fac următoarele declarații uluitoare:

„În scopul realizării acestui Guvern Mondial, este necesar să ștergem din mintea oamenilor noțiunea de individualism, spiritul de loialitate față de familie și tradiție, patriotism național și dogme religioase”.

Pentru noi, semnificativă este ideea uniformizării dogmelor religioase, care, spunem noi, s-ar putea realiza cu ajutorul ecumenismului. Sigur că, pentru realizarea acestui deziderat, puterea politică trebuie să conlucreze cu puterea religioasă, al cărui exponent principal pe plan mondial este catolicismul și „Sfîntul Scaun”.

„Un influent scriitor catolic declară că Papa așteaptă ca Dumnezeu să intervină. Sanctitatea sa așteaptă să fie numit robul acestui mare plan mondial”.

Papa a avertizat pe toți contemporanii săi despre convingerea sa proprie că o catastrofă umană de dimensiuni mondiale este iminentă... În curînd, bătălia

dintre Evanghelie și antievangelie se va sfîrși... Ceilalți... vor fi eliminați.

„Principiile democratice, declară Suveranul Pontif, nu pot avea prioritate asupra revelațiilor divine. Nimeni nu are dreptul democratic sau nedemocratic să propăge ceva greșit”. În acest fel, se pare că Pontiful roman este gata de a urgisi pe împotriviții cu mînia zilei de apoi, chiar mai înainte de sosirea acesteia. Principiul democrației americane, a separației bisericii de stat, începe să devină incomod pentru Vatican. Din acest punct de vedere, Statele Unite, această democrație model, a devenit un obstacol în fața pretendenților la tronul universal. „Marele Plan” al unei „Noi Ordini Mondiale” nu poate fi adus la îndeplinire atîta vreme cît există popoare libere” (idem), atîta vreme cît principiul libertății de conștiință este respectat.

În recenta sa vizită făcută în America Latină (octombrie a.c.), Suveranul Pontif a spus în discursul său ținut la Santo Domingo, Republica Dominicană, că el trebuie să ocrotească turma sa de „lupii protestantismului evanghelic”, care îndepărtează pe ame-

ricanii din America Latină de Biserica Romano-Catolică.

În cuvîntarea sa, rostită în fața a 300 episcopi din 22 de țări ale Americii Latine, Ioan Paul al II-lea a spus: „Iscusința Protestantismului Evanghelic de a cîștiga convertiți în America Latină arată spre un mare vacuum pastoral catolic.

America Latină”, spunea Suveranul Pontif, „duce adesea lipsă de preoți care să transmită un puternic simțămînt al prezenței divine... Aceasta îi expune unui prozelitism sectar foarte activ” al protestanților.

Nu este un secret pentru nimeni că Suveranul Pontif se

consideră un conducător religios al omenirii. El are convingerea că pentru aceasta a fost ales papă, ca să aducă în lume o nouă ordine de guvernare politico-religioasă. El crede că a sosit timpul pentru această schimbare a omenirii, care se va înfăptui pînă la sfîrșitul acestui mileniu.

Toate acestea sînt semne edificatoare ale vremii sfîrșitului. În Apocalips 14, sîntem somați să dăm slavă numai lui Dumnezeu. Căci „dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mînă, va bea și el din vinul mîniei lui Dumnezeu”.

Generația noastră are marele privilegiu de a urmări cu atenție împlinirea profețiilor. Noi sîntem martori ai pașilor ce se fac pentru realizarea premizelor ce vor duce la scenele finale ale Planului de Mîntuire. Să ne rugăm lui Dumnezeu ca importanța timpurilor pe care le trăim și împlinirea sub ochii noștri a profețiilor Sfințelor Scripturi să aibă influență asupra credinței și vieții noastre spirituale.

Pentru noi spunea Domnul Hristos:

„Și v-am spus aceste lucruri acum, înainte ca să se îndeplinească, pentru ca atunci cînd se vor îndeplini, să credeți” (Ioan 14, 29).

Sfîrșit de cale

Încă un bun și destoinic pionier al Evangheliei și-a încheiat alergarea vieții.

Fratele Buta Alexandru adoarme în Domnul după o viață lungă și binecuvîntată de Dumnezeu.

A văzut lumina zilei la 1 iunie 1893 în comuna Ruștior, județul Bistrița-Năsăud. În anul 1912 se căsătorește cu tînăra Negrea Ioana și nu după mult timp va pleca în armată, pe front, în prizonierat, de unde nu se va mai întoarce decît în 1921.

Fiind prizonier într-un lagăr din Siberia, găsește o Biblie într-o baracă părăsită. Biblia roasă de vreme și în limba rusă îl interesează și încet, încet, începe s-o înțeleagă. În 1917 va fi botezat în credința baptistă, de către Gavril Ivanovici Mazaiov, președintele de atunci al Uniunii Baptiste Siberiene.

La întoarcerea în țară, colportorii fac să ajungă în mîinile sale cărțile Daniel și Apocalips, pe care le va studia cu interes

și, la 9 august 1923, va primi botezul în Biserica Adventă, fiind astfel pionierul bisericii noastre pe aceste meleaguri.

MĂ ÎNCRED ÎN TINE

*Acum, în prag de bătrînețe,
Cînd totul este obosit,
Cînd totul este doar tristețe
La Tine pace am găsit.*

*În Tine, Doamne, am speranță,
Că mă conduci în tot ce-i greu,
Și chiar mormîntul de-mi stă-n față,
Eu mă încred în brațul Tău.*

*Prin suferinți de am trecut,
Ai fost alătura de mine,
Tu ai fost singurul meu scut
Și-am fost salvată doar de Tine.*

*Iar dacă Tu găsești că-i bine
Ca să mă culci pe pat de tînă,
Mă las condusă doar de tine
Și-aștept ca ziua Ta să vină.*

*Georgeta Condescu
Com. Chiojd*

În anul 1930, fratele Buta Alexandru este întărit ca presbiter cu binecuvîntare, slujind în această calitate 58 de ani, pînă în 1988. Iubirea față de semenii săi, altruismul, amabilitatea și rîvna pentru cauza Evangheliei l-au caracterizat și i-au înnobilit caracterul.

Încrederea sa în Dumnezeu l-a mîntuirii sale și exemplul vieții sale vor rămîne vii în amintirea celor ce l-au cunoscut în cei aproape 99 de ani ai vieții sale pe pămînt.

Frații pastori Pușcașu Vasile, Stan Teodor și cel ce semnează aceste rînduri, împreună cu obștea Comunității Ruștior, l-au condus la locul odihnei sale temporare.

„Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au rostit Cuvîntul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfîrșitul felului lor de viață, și urmați-le credința” (Evr. 12, 7).

*Rotaru Ionică
Pastor-asistent*

CĂLĂTORIE MISIONARĂ (1)

Era în vara anului 1947. În România acelui an avusese loc „stabilizarea” monedei naționale, inflația ajungând atunci la cote aberante. Îmi aduc bine aminte că un kilogram de făină de porumb se vindea cu trei sute de mii de lei. Tot în acest timp, Moldova era bîntuită de o secetă de mari proporții, ceea ce făcea ca situația economică să se înrăutățească și mai mult. Conferința Dunărea, din care făceam parte, își avea sediul la Brăila și avea în componența ei județele: Galați, Bîrlad, Tecuci și Focșani, ce erau grav afectate de secetă. Pentru Conferința noastră situația era destul de grea, avînd în vedere chemarea noastră de a vesti Evanghelia și de a simți împreună cu cei în nevoi.

Spre sfîrșitul lunii iulie (1947), se dă o decizie prin care - în cadrul procesului de stabilizare a monedei naționale - toate întreprinderile și instituțiile din țară erau obligate să depună toate sumele lor la Banca Națională. Acest lucru a trebuit să-l facem și noi. Pentru sumele depuse n-am primit nici o compensare. Așa că, din punct de vedere financiar, a trebuit s-o luăm de la zero.

Față de situația aceasta, Comitetul Conferinței Dunărea, compus din frații: Zamfir Vasile, președinte, Dănilă Ioan, consilier, Bică Constantin, secretar cu publicațiile (colportajul), Făurescu

David, pastorul Comunității Brăila și cel ce semnează aceste rînduri, în calitate de secretar-contabil, a hotărît să așteptăm puțin, să vedem care vor fi liniile directoare, în ceea ce privește activitatea Conferinței, pe care le va stabili Comitetul Uniunii.

Peste cîteva zile, am primit din partea Uniunii o circulară care, printre altele, spunea: „Lucrarea se va face pe cînt propriu și pînă la noi dispozițiuni, din casa Conferinței nu se va cheltui nici un ban”.

La începutul lunii august, Comitetul Conferinței a hotărît - în ciuda lipsei de fonduri - ca membrii Comitetului Conferinței și pastorii să-și continue activitatea evanghelică, cu mijloacele folosite de apostolul Pavel și de ceilalți apostoli ai Domnului. Pentru frații mei în vîrstă era mai greu, dar nimeni n-a renunțat la lucrare din lipsă de mijloace financiare. Fără să primească vreo remunerație sau cheltuieli de călătorie, toți pastorii și-au îndeplinit mai departe activitatea evanghelică.

Fratele Dănilă Ioan și cu mine am făcut „o echipă” și am pornit într-o călătorie „peripatetică” (pe jos) în districtul Rîmnicu Sărat, unde erau mulți candidați la boțez, făcînd o experiență deosebită, ce ne-a fost de mare folos.

Într-o zi de miercuri, în a doua parte a lunii august, ne-am luat ziua bună de la familie și am

plecat din Brăila spre Rîmnicu Sărat. Am plecat, lăsînd familiile cu foarte mici mijloace financiare, dar ne-am încrezut în Bunul Dumnezeu care nu ne-a lăsat nicio dată fără pîinea cea de toate zilele.

Îmi amintesc și astăzi cu multă plăcere de discuțiile avute, în timpul acestei călătorii, cu fratele Dănilă Ioan, om cu multă experiență pe ogorul Evangheliei. Mi-a vorbit despre viața copiilor și slujitorilor lui Dumnezeu, tenacitatea lor, încrederea lor în Bunul Dumnezeu, cum și sacrificiul lor pentru Dumnezeu și lucrarea Sa, fără să se gîndească la interesele lor vremelnice. Lucrarea bisericii lui Dumnezeu s-a făcut cu spirit

„În zilele fericite, doar te-am zărit, dar, în suferință, te-am și găsit.” - Tagore

de sacrificiu și cu o totală consacrare. Am învățat astfel să am un deosebit respect față de experiența și dăruirea de sine a înaintașilor mei, a miilor de anonimi copii ai lui Dumnezeu din comunitățile noastre. Noi făceam acum o experiență a credinței și încrederii în Dumnezeu mîntuirii noastre. Era o zi frumoasă, cu un cer senin și cu o căldură plăcută pentru călători ca noi.

Am purces la drum și, după ce am parcurs aproximativ 18 km., am întîlnit un tînăr ce își păștea vitele pe marginea șoselei. În mîină avea un Nou Testament din care citea. L-am salutat și l-am întrebat de unde este. S-a recomandat Mielu Dragostin, spunîndu-ne și comuna din care era. Întrebat fiind despre cartea din care citea, ne-a spus că este... „Cuvîntul lui Dumnezeu”. A doua întrebare a fost în legătură cu ziua de odihnă. „Ce zi de odihnă este prevăzută în această carte?”

„Duminică”, a fost răspunsul prompt și fără ezitare al tînărului.

„AȘA S-A SCRIS ISTORIA ADVENTĂ“

Atunci, fratele Dănilă, cu căldura ce-l caracteriza și ușurința cu care stabilea o conversație, pe baza textelor din Noul Testament, îi vorbește despre adevărata zi de odihnă. Despre Sabatul pe care Domnul Hristos și apoi apostolii l-au respectat. Tînărul a rămas pe gânduri. Dar, după ce am mai schimbat câteva cuvinte cu el, ne-am luat ziua bună de la el și ne-am continuat călătoria. În drumul nostru, am dat peste o bostană, de unde am cumpărat un pepene galben, pe care l-am mîncat acolo. Fr. Dănilă, care cunoștea bine terenul, mi-a spus:

„Să cumpărăm o lubeniță (pepene verde), căci în drumul pe care-l vom parcurge nu vom găsi nici fîntîni, nici vreun rîu și cînd ne va fi sete să avem ceva la noi.

Fr. Dănilă, care spunea că se pricepe la pepeni, a început să aleagă și, după ce a ciocănit ba pe unul, ba pe altul, s-a oprit la unul și a zis să-l luăm pe acela că „sigur este copt și bun”. L-am

plătit și l-am luat. Eu fiind cu zece ani mai tînăr decît el, l-am pus în bagajele mele. După mai bine de zece kilometri, ne-am oprit și ochii ni s-au îndreptat asupra lubeniței. Ne era foame, sete și eu doream să-mi ușurez povara bagajului. Dar... spre dezamăgirea noastră, lubenița era crudă. „Oh”, a oftat fratele Dănilă, „m-am înșelat”.

„Da”, am completat eu, „așa sînt și unii oameni, frumoși și promițători pe dinafară, dar cînd sînt puși la probă se dovedește ce este în inima lor. Dumnezeu, însă cunoaște bine gîndurile și viața fiecărui dintre noi”.

Soarele începea să coboare spre asfințit, pe cînd noi ne apropiam de comuna Pitulați, o comună cu oameni gospodari, ce își aveau grădinile pe malul rîului Buzău. Ținta noastră era să ajungem în această comună, unde să înnoptăm. Cînd soarele a apus, înroșind cerul în amurg, am intrat în Pitulați și ne-am îndreptat spre gospodăria fratelui „Moș Aramă”, pe care fratele Dănilă îl cunoștea

de pe vremea cînd era pastor la Rîmnicu Sărat. Era înainte de 23 August 1944, deci pe timpul cînd biserica noastră era desființată.

Într-o zi, s-a pomenit că-l căuta cineva; era „Moș Aramă”. Din întrebările pe care „Moș Aramă” le-a pus fratelui Dănilă și din răspunsurile primite, omul nostru s-a convins că fratele Dănilă este „popa” pocăiților și și-a manifestat dorința de a deveni și el „pocăit”, căci spune el: „am aflat că așa este bine”.

Fratele Dănilă și-a luat timp să-i expună lui Moș Aramă principiile Evangheliei, să-i vorbească despre Domnul Hristos și despre mîntuirea ce se poate obține prin credința în jertfa Lui ispășitoare. I-a vorbit despre Legea Morală și obligativitatea păzirii ei, despre hrana curată și necurată, în scurt, i-a vorbit despre principiile fundamentale ale Evangheliei, despre Domnul Hristos, îndemnîndu-l să le pună în practică, să le trăiască și, după un timp, fratele Dănilă l-a asigurat că-l va vizita acasă la el. După trecerea unui timp suficient, în care Moș Aramă să facă experiențe cu Dumnezeu, fratele Dănilă l-a vizitat. Moș Aramă i-a mărturisit că, prin ajutorul lui Dumnezeu, a pus în practică tot ceea ce a învățat din Sfînta Scriptură și dorește să fie botezat.

Este interesant ce mărturie au dat vecinii despre Moș Aramă.

„Este un bun gospodar, nu mai înjură și nu mai fumează, nu mai bea băuturi alcoolice, ține sîmbăta ca evreii; viața lui s-a schimbat, s-a pocăit”.

Acestea toate erau mărturii că Moș Aramă era pregătit pentru botez. A fost invitat la Rîmnicu Sărat și, cu toate interdicțiile timpului, Moș Aramă a fost botezat, așa cum s-a procedat în acele vremuri de răstribite, cînd aceste acte nu erau acte de curaj, ci acte ale credinței și ale conștiinței responsabilității înaintea lui Dumnezeu.

După o călătorie de peste 45 de kilometri, măsurați cu pasul în acea zi de vară, ne aflam în ograda fratelui Moș Aramă, obosiți, dar fericiți. Era miercuri seara.

- CONTINUARE ÎN PAG. 16-a -

ROLUL PASTORULUI SI AL PREZBITERULUI IN VIATA COMUNITATII (2)

ISUS HRISTOS UNICUL NOSTRU ÎNVĂȚĂTOR

Serva Domnului subliniază necesitatea antrenării tuturor credincioșilor în lucrarea bisericii.

III. Spiritul Profeției și lucrarea pastorului și a prezbiterului pentru inițierea, organizarea și conducerea activității tuturor membrilor comunității.

În scrierile inspirate, găsim prețioase îndrumări privind participarea tuturor membrilor comunității la lucrarea Domnului și marea răspundere a pastorului și prezbiterului în conducerea acestei activități. Prin acestea, se atrage atenția asupra faptului că fiecare membru al comunității, toți credincioșii, întregul popor advent trebuie să fie antrenați în lucrarea lui Dumnezeu de către

pastor și prezbiter, membri ai asociației pastorale.

De aceea, vom prezenta câteva extrase din lucrarea lui E.G.White, „Sfaturi pentru servicii creștine”.

„Dumnezeu cere lucrare personală din partea tuturor acelorora cărora le-a încredințat cunoștința adevărului” (pag. 6).

„Fiecare are o însărcinare de o minunată importanță, pe care el nu o poate neglija sau să nu o ia în seamă. Niși un leneș nu este recunoscut ca serv al Domnului. Privilegiul unui creștin nu constă numai în a aștepta revenirea Domnului Isus Hristos, ci și în a grăbi acest eveniment” (pag. 8).

„Semnele revenirii lui Hristos sînt lămurite și oricine crede ade-

vărul trebuie să fie un predicator viu; lipsa de activitate și de rîvnă față de lucrarea lui Dumnezeu este înspăimîntătoare. Această amorțeală de moarte este de la Satana” (pag. 33).

Serva Domnului preconizează formarea unor predicatori activi (vii), sau neteologi, a lucrătorilor laici din rîndul credincioșilor, pe lîngă pastorii care au absolvit învățămîntul teologic și conduc activitatea comunității.

Urmașii Domnului Hristos trebuie să fie predicatori ai Evangheliei și nu numai preotul sau cîntărețul, pastorul sau prezbiterul. Răspunderea apasă pe umerii membrilor comunității, care trebuie să devină predicatori sau lucrători laici.

„Adevăratul caracter al bisericii este măsurat... prin numărul lucrătorilor stăruitori și credincioși.” (pag. 9)

Deseori, starea unei biserici este determinată după numărul membrilor înscrși în registrul comunității. Este o eroare. Valoarea și adevăratul caracter al bisericii este dat de numărul lucrătorilor stăruitori și credincioși.

„Atît de multe forțe ale bisericii rămîn nefolosite! Sînt ținuți în lenevie aceia care doresc și ard de nerăbdare de a lucra pentru Hristos.” (pag. 21)

Este înspăimîntătoare constatarea despre forțele nefolosite ale bisericii și despre ținerea în lenevie a celor care doresc să lucreze pentru Hristos.

Cine răspunde pentru această gravă situație? Potențialul, forțele, comunității trebuie puse la lucru pentru a deveni energii cinetice, concretizate în activitatea unor zeci și sute de lucrători, predicatori vii, destoinici, care să strige asemenea Mîntuitorului: „Rîvna Casei Tale Mă mîncîncă” (Ps. 69, 9). Aceasta este „nevoia ceasului de față”, pentru a se ajunge la situația ca biserica să devină... „UN CENTRU DE FORMARE”, o pepinieră pentru cultivarea și creșterea lucrătorilor, iar pastorul și prezbiterul, asemenea unui

profesor sau director al Seminarului Teologic și credincioșii talențați care ard de dorința de a lucra pentru Hristos, ca niște elevi silitori și conștiincioși, care se pregătesc pentru a fi predicatori vii ai întregii solii îngerești (pag. 54).

Este adevărat că azi, când „Satana caută să țină poporul lui Dumnezeu în stare de nelucrare, o mulțime de oameni pier. Satana dorește această stare de lucruri” (pag. 33-34).

Prin urmare, a ține pe oameni în nelucrare înseamnă a împlini dorințele lui Satana. Dimpotrivă, a mobiliza pe credincioși în lucrare înseamnă a face voia lui Dumnezeu.

„Ceea ce trebuie acum pentru clădirea comunităților noastre este frumoasa lucrare a unor lucrători înțelepți, care să aleagă și să formeze talente în comunități, talente care pot fi educate pentru serviciul Domnului. Trebuie să existe un plan bine determinat pentru folosirea de lucrători, care să meargă în toate comunitățile, mari și mici, pentru ca să-i învețe pe membri cum să lucreze la clădirea comunității. E nevoie de formare și de educare. Nu ar trebui să existe nici o întârziere în efortul bine plănuțit, în ce privește educarea membrilor bisericii. Cel mai mare ajutor ce poate fi dat poporului este acela de a-l învăța să lucreze pentru Dumnezeu și să depindă numai de El. Este constatat că toate predicile care au fost rostite nu au dezvoltat o clasă mare de lucrători plină de abnegație. Subiectul acesta trebuie privit ca cel care cuprinde în sine rezultatele cele mai serioase. Comunitățile se ofilesc și pier din pricină că nu și-au folosit talentele.” (pag. 54-55)

Pasajele de mai sus sînt pline de învățăminte. Să încercăm prezentarea analitică a unora dintre ele.

- Acum este necesară clădirea, fortificarea comunităților.

- În acest scop, trebuie elaborat un plan bine determinat pen-

tru desfășurarea frumoasei activități a unor lucrători înțelepți, care să meargă în toate comunitățile, mari și mici, să învețe pe membri cum să lucreze.

- Nici o întârziere nu este admisibilă în efortul bine plănuțit cu privire la educarea și formarea membrilor bisericii. Trebuie dat cel mai mare ajutor poporului, ca să lucreze pentru Dumnezeu.

- Trebuie dezvoltată o clasă mare de lucrători, plini de abnegație.

- Atenție! Pericol de moarte! Comunitățile se ofilesc și pier din pricină că nu și-au folosit talentele.

Cît de puternică ar deveni comunitatea dacă ar avea o clasă mare de lucrători plini de abnegație! Această clasă ar putea fi în proporție de o treime din efectivul membrilor comunității sau chiar și mai mare. Într-o comunitate de 150 membri, ar putea fi 50 de lucrători, de predicatori vii sau chiar și mai mulți.

Dacă membrii comunității sînt antrenați în lucrare, ei țin cuvîntări biblice, pregătesc predici, cercetează Scripturile în timpul săptămîinii, studiază, redactează lucrări, iar simbăta vin din timp la adunare pentru că ei sînt în program, au un rol, o lucrare de îndeplinit. Ei sînt stimulați, încurajați și participarea lor la lucrare încurajează pe alții și crește elanul întregii comunități, care devine o biserică vie, activă.

Dimpotrivă, dacă membrii sînt ținuți în lenevie - cum spune serva Domnului - ei lipsesc de la adunare sau vin după începerea serviciului divin și intră într-o stare de somnolență. Repetăm, comunitățile pier și se ofilesc pentru că nu și-au folosit talentele, nu au pus pe membri la lucru.

- Este adevărat că, în această operă grandioasă de mobilizare a forțelor comunității, Satana poate ridica obstacole, baricade, care foarte greu vor putea fi depășite.

CĂLĂTORIE MISIONARĂ (1)

- URMARE DIN PAG. 14 -

Îndată ce soția sa ne-a văzut și, recunoscînd pe fratele Dănilă, ne-a dat apă să ne spălăm și ne-a servit masa. O masă bogată: ouă, brînză, roșii, ardei, ceapă și la sfîrșit o lubeniță de o bunătate rară, nu ca cea pe care am purtat-o noi mai bine de 12 kilometri în spinare.

Moș Aramă era într-o cameră, acuzînd o durere la urechi. Întrînd în camera unde „bolea”, soția sa îi spune: „Scoală că au venit frații tăi!”, ea nefiind în credință. El, sculat din somn, întreabă: „De la Crucea Roșie?”, gîndind că a venit cineva să-l trateze.

Fratele Dănilă l-a salutat și, la lumina săracă a lămpii cu gaz, îi spune: „Eu sînt, fratele Dănilă!”.

Imediat, Moș Aramă se repede sprinten și-l îmbrățișează pe fratele Dănilă, apoi pe mine și se adresează soției sale: „Vezi că oamenii aceștia mînîncă așa cum mînînc eu!”

Nu voi uita niciodată manifestarea bucuriei lui primind din partea noastră Studiile Biblice pentru trim. IV/1947, Curierul Misionar și Semnele Timpului, pe care le strîngea la piept. Durerile de urechi trecuseră. Am stat de vorbă împreună pînă după miezul nopții, după care ne-a arătat o cameră unde să ne culcăm.

Ne-am înțeles ca să ne culcăm unul la un cap al patului, iar altul la capătul celălalt. Nu după mult timp, am fost deșteptat de către fratele Dănilă, care se plîngea de faptul că îl durea tot corpul și tremura de se zguduia tot patul. Oboseala și-a spus cuvîntul. Am început să mă rog și apoi să-i fac frecție, rugîndu-mă Tatălui să ne dea puteri să ne aducem la îndeplinire programul ce-l aveam. Apoi, am luat picioarele fratelui meu și le-am încălzit la sîn pînă dimineața.

Cînd ne-am sculat, fratele Dănilă se simțea mai bine, așa că ne puteam continua drumul.

(Continuarea în numărul viitor).

Barbu Dăniă

Pastor-pensionar

Conservatorismul este, de asemenea, un obstacol. Noi venim din totalitarism, am ieșit de sub dictatura celor 45 de ani ai ideologiei ateiste. Purtăm rigiditatea obiceiurilor sau deprinderilor vechi, ale vederilor înguste pe care ni le-au imprimat departamentul și împrumutul cultelor în limitarea lucrării Domnului. Vrăjmășia și adversitatea oficialităților, care aveau pretenția să li se facă cunoscut și persoanele pentru activitatea de la amvon, ne-au format caractere contrare inițiativei, stimulării și progresului lucrării Domnului. Apoi, firea pămîntească a celui prezbitier egoist, plin de mîndrie de sine, îl face să practice egocentrismul în comunitate; el să fie în centru și ceilalți la margine, el să fie totdeauna sus, la amvon, iar ceilalți să fie jos, el să vorbească și ceilalți să tacă. Un astfel de prezbitier era tot timpul prezent la amvon: la serviciul divin de vineri seara, la ora de rugăciune, la serviciul divin de sîmbătă dimineața și la serviciul divin de sîmbătă după-masă și aceasta, Sabat de Sabat și an de an. Această situație lasă impresia că s-a privatizat amvonul devenind proprietatea particulară a prezbitierului, fiind inaccesibil altor membri; numai prezbitierul avea privilegiul de a conduce desfășurarea serviciului divin. El nu putea fi înlocuit în această lucrare. În conducerea comunității este necesară lepădarea de sine, renunțarea

„FIECARE COPIL AL LUI DUMNEZEU, FIU ȘI FIICĂ A CELUI PREA ÎNALT, TREBUIE SĂ FIE UN TRĂITOR PROFUND AL ADEVĂRULUI, O PIATRĂ VIE, UN FAR ÎN TEMPLUL LUI DUMNEZEU.”

de sine și înălțarea Domnului Isus Hristos, zidirea bisericii Sale, sfințirea poporului credincios și progresul lui către Împărăția Slavei.

„Mulți ar fi voioși să lucreze dacă ar fi învățați cum să înceapă. Ei au nevoie să fie instruiți. Fiecare biserică sau comunitate trebuie să fie o școală pentru pregătire” (pag. 56). „Cei care au supravegherea spirituală a bisericii trebuie să caute căi și mijloace prin care să fie dată o ocazie fiecărui membru al bisericii de a lua parte în lucrarea lui Dumnezeu. Prea adesea lucrul acesta nu s-a făcut în trecut. Numai cîțiva își dau seama cît s-a pierdut din pricina aceasta. Fie ca cei ce au sarcina turmei lui Hristos să se trezească la datorie și să pună multe suflute la lucru.” (pag. 57)

„Prezbiterii și cei care au locuri de conducere în biserică trebuie să dea mai multă atenție la planurile pentru conducerea lucrării (pag. 58). Fie ca fiecare membru să devină un lucrător activ, o piatră vie, un far în Templul lui Dumnezeu” (pag. 63). „Predicatorul nu ar trebui să aibă simțămîntul că el trebuie să țină toate cuvîntările, să facă tot lucrul și să înalțe toate rugăciunile. Persoane diferite să vină la rînd în conducerea adunărilor și în ținerea de lecturi biblice; făcînd așa, ei vor ajunge să folosească talentele pe care Dumnezeu le-a dat lor și, în același timp, vor fi formați ca lucrători.” (pag. 66) ²

„Lucrînd acolo unde deja sînt mii în credință, predicatorul nu ar trebui în primul rînd să convertească necredincioși, cîci mai mult să formeze pe membrii bisericii.”

„În unele privințe, pastorul ocupă o poziție asemănătoare aceleia a conducătorului unei grupe de muncitori... Proprietarul unei mari fabrici a găsit pe șeful său tehnic sub o mașină, făcînd

unele mici reparații, în timp ce șase oameni ai lui stăteau privind în lenevie la el. Proprietarul i-a spus acelui tehnician: Te-am angajat să ții la lucru șase oameni. Am găsit pe toți șase stînd în lenevie și tu făcîndu-le lucrul. Lucrul pe care l-ai făcut putea tot așa de bine să fie făcut de unul din cei șase. Nu mai pot îngădui să plătesc salariul la șase inși spre a fi învățați de dumneata cum să lenevească; și l-a concediat. Mulți pastori dau greș,

„Ochiul nu vede bine pe Dumnezeu decît printre lacrimi.”
- V. Hugo

neștiind și neîncercînd să pună pe toți membrii bisericii într-o activitate plină de zel. Dacă pastorii ar da mai multă atenție pentru a menține și a face ca turma lor să ia parte în mod activ la lucru, ei ar face mult mai mult bine, ar avea mai mult timp pentru studiu și vizite religioase și ar evita și multe pricini de nemulțumiri.” (p. 67)

Din cele spuse pînă acum reținem că:

- Mulți membri ar fi dornici, voioși să lucreze, dacă ar fi îndemnați, încurajați, instruiți sau pregătiți.

- Dar lucrul acesta, de multe ori pînă acum, n-a fost făcut.

- Și s-a produs o imensă pierdere pentru lucrarea Domnului. Însă numai cîțiva își dau seama de această pierdere. De ce oare? Pentru că unii pastori, prezbitieri, alți membri ai comitetului comunității nu sînt conștienți de necesitatea antrenării membrilor bisericii în lucrare, pentru ca fiecare să devină un lucrător activ, harnic, un far în Templul lui Dumnezeu.

- Pastorul ține toate cuvîntările, face tot lucrul, înalță toate rugăciunile. Într-o comunitate, pastorul spunea că atunci, cînd

este prezent, el trebuie să se bage în toate lucrurile: să țină ora de rugăciune, cuvântul misionar, să conducă Școala de Sabat și să rostească toate predicile, ceea ce este o mare greșeală.

- Persoane diferite trebuie să vină la rînd în conducerea adunărilor și în ținerea de lecturi biblice, pentru a fi formate ca lucrători.

- Este necesar ca pastorul și prezbiterul să se preocupe cu prioritate nu de convertirea celor necredincioși, ci de formarea membrilor bisericii. Degeaba sînt botezați mulți membri dacă sînt ținuți în trîndăvie. În această situație, comunitatea este moartă.

- Prezbiterul și pastorul trebuie să caute căi și mijloace prin care să mobilizeze membrii comunității la lucrarea aceasta.

- Atunci, pastorul și prezbiterul ar avea mai mult timp pentru studiu, ar putea redacta și publica lucrări privind experiențele și viața comunității și ar putea face vizite religioase pentru păstoriarea turmei. Pastorul trebuie să stea în mijlocul turmei sale; s-o conducă la pășuni verzi și la ape de odihnă, s-o ocrotească de tilhari și de fiare sălbatice (Ps. 23). De-seori, pastorul își concentrează toate eforturile și folosește timpul pentru pregătirea de cuvîntări, de predici pentru serviciile divine obișnuite, pentru botezuri, înmormîntări și nunți, devenind asemenea unui lector sau conferențiar. El nu mai are nici putere și nici timp să îngrijească de oile turmei sale, s-o caute pe cea pierdută, s-o aducă înapoi pe cea rătăcită, s-o lege pe cea rănită, s-o întărească pe cea slabă (Ezechiel 34,16).

- Biserica devine un centru de formare a lucrătorilor laici, a predicatorilor vii, dacă pastorul și prezbiterul se preocupă per-

manent de pregătirea membrilor comunității și îi pun la lucru.

Însă cei cu vederi strîmte ar putea să spună că toți membrii

„În școala suferinței, se nasc cele mai frumoase cîntece.” - Bunyan

au primit o lucrare de făcut: unul este instructor al Școlii de Sabat, altul - diacon al unei grupe de credincioși ori diacon de sală, unul cîntă la cor, altul este chemat la curățenia Casei de Rugăciune și așa mai departe. Dar la lucrarea de la amvon, la predicarea Evangheliei, aici numai pastorul și prezbiterul, sau ceilalți membri ai comitetului comunității pot participa.

Această atitudine este foarte dăunătoare. La lucrările de la amvon, trebuie să aibă acces și membrii comunității, conform principiilor Evangheliei: „Voi toți sînteți frați”; toți au fost făcuți de Domnul Hristos preoți pentru Dumnezeu Său; toți trebuie să ia parte la această lucrare, potrivit cu talanții primiți. Este o mare cinste a fi la amvon și este o privilegiu la care privesc cu bucurie îngerii din cer. Dar această cinste trebuie acordată membrilor comunității, fără a fi un monopol al pastorului, prezbiterului și membrilor comitetului.

Pastorii ar trebui să consacre mai puțin timp rostirii de predici și să-și rezerve o mai mare parte din energia lor pentru a vizita și a se ruga cu aceia care sînt interesați, dîndu-le învățături sfinte, pentru că, în final, ei să poată prezenta pe fiecare în parte desăvîrșit în Isus Hristos.” (4T/317)

Pastorul și prezbiterul pot iniția pregătirea temeinică a membrilor bisericii. Ei pot da acestora

îndrumări cu privire la alegerea temei pentru predică, cu privire la bibliografia ce trebuie consultată, redactarea unei lucrări scrise cuprinzînd tratarea temei, apoi, de preferat într-o zi de lucru, autorul prezintă solia din predica sa. Pastorul, comitetul și cei prezenți participă la dezbaterile acelei lucrări, menționînd aspectele pozitive care trebuie subliniate sau dezvoltate și arătînd aspectele negative care trebuie suprimate. Aducînd îmbunătățirile cuvenite, predica va fi ținută în cadrul serviciului divin din ziua de Sabat.

Membrii comunității, predicînd de la amvon, se obișnuiesc să stea în fața publicului, eliminînd timiditatea și emoțiile care produc bîlbăială și derută. Predicînd de la amvon, acești lucrători laici vor deveni misionari destoinici, harnici, zeloși și, rezultatele lucrării de evanghelizare vor fi înzecit și însutit mai mari.

Dar, pentru pregătirea lucrătorilor, a predicatorilor laici, trebuie să renunțăm la viziunea strîmtă, la orizontul îngust că numai pastorul, prezbiterul și eventual membrii comitetului sînt vrednici de a face această lucrare. Numărul comunităților crește rapid. Pastorul nu poate predica la toate serviciile divine din comunitățile districtului său. De aceea, el trebuie să se decidă ca să inițieze, să organizeze și să conducă activitatea de pregătire și formare a lucrătorilor laici, a predicatorilor vii.

Arătăm că, fiind supuși unei prigoniri sîngeroase din partea papalității și inchiziției, mulți urmași ai lui Ioan Hus s-au refugiat în Germania, la Herrnuth. Aici, s-au organizat în secolul al XVIII-lea, mai ales la inițiativa lui Ludwig von Zinzendorf, în „Biserica fraților moravi” sau, numită și mai simplu, „Biserica fraților”. A fost

întrebuințată această denumire pentru a fi reliefată frățietatea dintre credincioși și participarea tuturor la lucrarea Domnului. Toți frații moravi erau lucrători activi, propovăduitori ai Evangheliei. Ei au organizat primele misiuni printre păgâni. În anul 1732, un olar - Leonhardt Dober - și un tâmplar - David Nitzachmann - au plecat misionari în Indiile de Vest, iar în anul următor, alți trei frați au mers misionari în Groenlanda. Despre lucrarea fraților moravi s-a scris apoi: „Această biserică mică a înființat în 20 de ani mai multe misiuni decât întreaga Biserică Evanghelică în 200 de ani. 2*

Considerăm că nu va fi un sacrilegiu dacă, preocupat de pregătirea lucrătorilor, predicatorilor laici, pastorul va ocupa loc în adunare, iar de la amvon, la serviciul divin, va predica un frate simplu, din grupul celor instruiți de el. Pastorul va urmări cu atenție expunerea soliei și inima lui se va încălzi de bucurie că în locul lui a trimis la amvon un

membru al comunității, care va deveni un lucrător destoinic, un predicator viu al Evangheliei. După terminarea serviciului divin, pastorul, prezbiterul, membrii comitetului comunității, împreună cu grupul membrilor simpli pe care îi pregătesc, examinează modul în care a fost ținută predica de la amvon și vor stabili concluzii utile pentru activitatea viitoare a lucrătorilor laici. Satisfacția, fericirea pastorului va fi maximă.

De altfel, Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea a efectuat pregătirea membrilor care, în iarna anului 1992, au participat la lucrarea de evanghelizare în cadrul Seminarilor de Apocalips, obținând roade bogate. Dintre aceștia, mulți vor putea fi instruiți și antrenați în lucrarea de predicare a Evangheliei, în cadrul serviciilor divine.

Comitetul Uniunii de Conferințe, comitetele Conferințelor vor putea căuta și alte căi și mijloace pentru pregătirea predicatorilor vii, a lucrătorilor laici.

Stăruind în această direcție, se va ajunge ca, în districtul unde există un singur pastor, predicator teolog, să existe zeci și sute de lucrători laici, de predicatori vii, care vor susține și extinde lucrarea de evanghelizare atât în localitățile unde există adventiști, cât și în localitățile și teritoriile întinse unde nu există adventiști. Așa vor putea fi antrenați sute și mii de credincioși, bărbați și femei, la lucrarea de propovăduire a Evangheliei și poporul advent cu adevărat va aștepta și grăbi venirea zilei lui Dumnezeu (2 Petru 3, 11. 12).

Timiș B. Alexandru,
pastor,
licențiat în drept și teologie

Aron Mureșan,
prezbiter,
doctor în științe juridice

1* A se vedea E.G.White, „Sfaturi pentru servicii creștine”, Editura Bucovina, 1947.

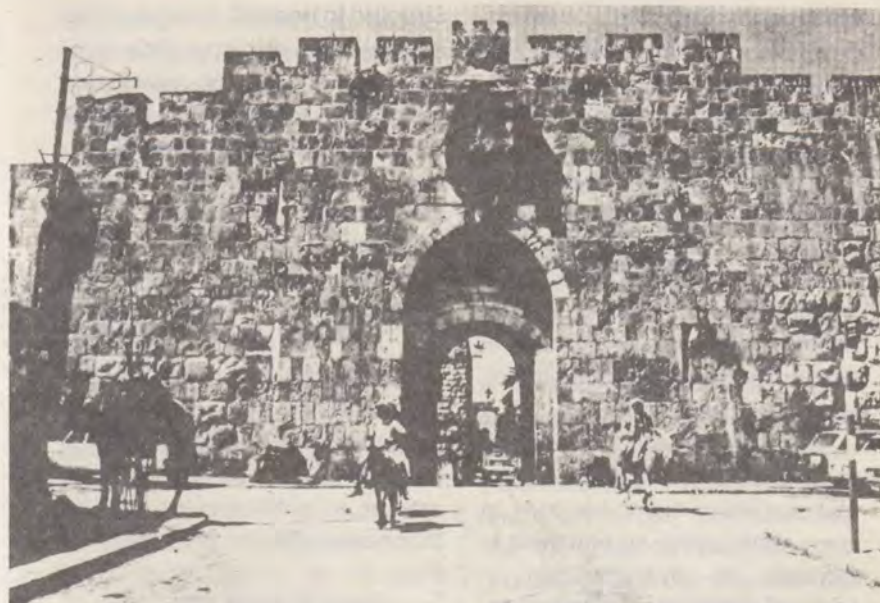
2* P.Popovici, Lumini peste veacuri, pag. 168-169.

ATENȚIUNE:

**ÎNCA VA MAI PUTETI REÎNNOI
ABONAMENTELE LA "CURIERUL ADVENTIST"
PENTRU 1993.**

**COMUNITATILE CARE N-AU FACUT
ÎNCA ABONAMENTE LA CURIER,
SA SE ABONEZE ACUM.**

**PASTORII SA SE INGRIJEASCA
PENTRU CA TOATE COMUNITATILE
DIN DISTRICTUL LOR
SA SE ABONEZE LA
- CURIERUL ADVENTIST -**

PORTILE IERUSALIMULUI (1)

Pe la anul 1000 î.e.n., regele David a cucerit, de la lebusiți, Cetatea Sionului (2 Samuel 5,6-9), adică a venit dinspre sud și a cucerit aripa de sud-vest a orașului Ierusalim, oraș cu o vechime de cca. patru mii de ani, cunoscut și în scrierile de la Tel El Amarna! La Uru Salem, a fost rege și preot Melhitedek (Geneza 14, 18-20). Melhitedek este un nume alcătuit din: Meleh (rege), seli (al meu), tedek (dreptate), adică Dreptatea este regele meu!

Pentru pelerinul creștin care vine prima oară la Ierusalim și nu știe că, de fapt, sînt două Ierusalime, faptul prezintă o surpriză. Orașul antic, orașul vechi, în vorbirea curentă de azi, se află între ziduri, însă în partea de sud sînt în afara zidurilor. Muntele Sion și Izvorul Siloah (nu Siloe sau Siloam), care au fost cîndva cuprinse în zidurile orașului Ierusalim, pe timpul anilor Domnului Isus.

Cine a ridicat primele ziduri ale Ierusalimului vechi, nu știm! David și urmașii săi au găsit zidurile și cel mult le-au lărgit și le-au întărit.

Cînd Neemia s-a înapoiat din Persia, în secolul al V-lea î.e.n., a ridicat ziduri, unul reprezentînd orașul lui David și al doilea lărgind orașul (fapt care i-a supărat pe Samariteni). Acest oraș, al lui Neemia, este cel în care a trăit Domnul Isus, în zilele săptămîinii patimilor.

În anii 41 - 44, a început construcția zidului al treilea, la nord, din ordinul ultimului rege Hasmoneu: Herodes (Irod), Antipa I și acest zid este zidul de nord al orașului de azi, refăcut mai întîi de cruciați și apoi de sultanul Soliman, în secolul al XVI-lea e.n.

Cînd împăratul Hadrian hotărî ca Ierusalimul să fie oraș păgîn, secolul al II-lea e.n., orașul nu cuprindea sectorul de sud al orașului de altă dată: cetățuia Sionului și Izvorul Siloah; și așa a rămas pînă azi.

Astăzi, zidurile orașului sînt de fapt un romb pătrat, care la nord are trei porți. La centru se află Poarta Damascului, în ebraică: Saar Shem, iar în arabă: Bab el Amud. Cine intră pe această poartă vede deschizîndu-se două

drumuri: unul pe stînga, către cartierul arab și spre cartierul evreiesc. Un al doilea trece prin bazarul arăbesc și, dacă se continuă direct, ajunge în cartierul armenesc, avînd pe dreapta și pe deal cartierul creștin greco-latin.

În partea de nord-est, se află poarta lui Herodes (Irod), deschisă de cruciați în secolul XI-XII; poarta deservește exclusiv cartierul arăbesc musulman, ajungînd la moschei după ce traversează Via Dolorosa.

În partea de nord-vest, se află Poarta Nouă, în ebraică: Saar hehadas, iar în arabă: Bab el Djedid. Această poartă deservește exclusiv cartierul creștin greco-latin (așa cum în partea opusă Poarta lui Irod deservește numai cartierul musulman), dar drumurile se încrucișează cu cele din Poarta Shem, aproape pe perpendiculară.

În partea de vest există numai o singură poartă, Poarta laffo, care în ebraică se spune Saar laffo, iar în arabă Bab el Halil (poarta Hevronului), căci aici se termină șoseaua care vine dinspre sud, dinspre Beer Sheva, Hevron, Beit-lehem, Muntele Sion. Din poarta laffo se deschid cîteva drumuri: în dreapta începe drumul spre cartierul armenesc, care trece pe lîngă Centrul de informare pentru pelerinii creștini și, după ce trece printr-un cartier tăcut, se deschi-

„Sînt lacrimi mai scumpe decît mărgăritarele.” - N. Iorga

de fie spre Poarta Sionului, fie în cartierul evreiesc, azi complet refăcut.

PAUL VĂTĂRESCU

- CONTINUAREA

ÎN

NUMĂRUL

VIITOR -

VEȘTI DIN CÎMPUL MONDIAL

După un istoric efort de evanghelizare, ținut în primăvara acestui an, efort care a culminat cu primul serviciu divin de botez ținut de Biserica Adventistă în Albania, după mai bine de o jumătate de secol, pastorul Rolf Kvinge din Norvegia, a botezat 33 de noi convertiți. Botezul a avut loc la Durras; la Marea Adriatică, pe data de 2 august.

● Pe data de 5 septembrie a.c., alte 23 de persoane s-au alăturat Bisericii Advente, prin botez, astfel că, în prezent, numărul total al membrilor din Albania este de 92. Aceste persoane sînt rodul eforturilor evanghelistice ce s-au ținut în primăvara acestui an,

dar mai sînt încă mulți aceia care cer să fie botezați. Pastorul Kvinge spune că, după ani de interdicție, mulți oameni se întorc spre religie. „Sîntem copleșiți de zelul și dorința lor de a îmbrățișa adevărul dumnezeiesc” (R.H./1 oct.1992).

● Joao Wolff, președintele Diviziunii Americii de Sud (1.100.000 membri) arată că în cadrul „Misiunii globale”, în cadrul acestei diviziuni, este planul de a se distribui 2.000.000 de exemplare „Marea Luptă”, după care vor începe cursuri biblice prin corespondență. În septembrie a.c., au primit botezul mai bine de 20.000 suflete, iar la Rio de Janeiro,

32.000 de persoane participă la ciclurile de evanghelizare ce au loc.

● Într-un raport prezentat la Comitetul de toamnă al Conferinței Generale, s-a arătat că, de la 1 iulie 1990 cînd s-a lansat campania misiunii globale, un număr de 1.207.675 de noi membri s-au adăugat bisericii. Aceasta înseamnă un nou membru la fiecare 52 de secunde. Noii membri reprezintă 46% din ținta Misiunii Globale pe perioada anilor 1990-1995, de 2,6 milioane persoane. Numărul total al membrilor bisericii noastre la data de 30 iunie a.c. era de 7.274.181.

Biserica Adventă nu este prezentă în:

- Afganistan, Andora, Bahrain, Bhutan, British Indian Ocean, Brunei, Cambodgia, Comore, Djibouti, Insulele Folkland, Sfîntul Scaun, Insulele Johnston, Libia, Maldive, Mauritania, Monaco, Mongolia, Oman, Palestina, Qatar, San Marino, Arabia Saudită, Somalia, Siria, Tunisia, Insulele Wallis și Futuna, Sahara De West, Yemen.

- Țările lumii (după rapoartele O.N.U. 1991).....215
- Țări în care sîntem prezenți187
- Țări în care nu sîntem încă prezenți28

Procentul membrilor Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea în raport cu populația lumii

ANUL	MEMBRILII Bisericii Advente	PROCENTUL	POPULAȚIA GLOBULUI
1888	26.000	1: 58000	1.500.000.000
1929	300.000	1: 6837	2.000.000.000
1940	505.000	1: 4549	2.300.000.000
1960	1.200.000	1: 2425	3.000.000.000
1970	2.000.000	1: 1280	3.700.000.000
1980	3.500.000	1: 1279	4.400.000.000
1989	6.183.585	1: 846	5.234.000.000
1990	6.661.462	1: 798	5.321.000.000
1991	7.097.661	1: 758	5.384.000.000

*

*

În perioada 1 decembrie 1992 - 6 martie 1993,

programele radio „Vocea Speranței”, vor fi transmise zilnic după cum urmează:

- între orele 7,00 - 7,30 pe lungimea de undă de 31 m (9775 khz)
- între orele 18,30 - 19,00 pe lungimea de undă de 49 m (6030 khz).

RUGA CELOR TREI POMI

Se spune că trei copaci falnici, cu rădăcini adânci și ramuri bogate, au înălțat fiecare câte o rugăciune, o dorință a lor, cerînd lui Dumnezeu ca ea să le fie împlinită.

Primul copac s-a rugat lui Dumnezeu, cerîndu-l ca atunci cînd va fi tăiat, din lemnul lui să se înalțe cel mai mare palat.

Ruga lui însă a rămas fără răspuns. Dorința exprimată de el n-a fost împlinită. De ce? Rea voință din partea lui Dumnezeu? O, nu, nicidecum! Dumnezeu avea în vedere o binecuvîntare mult mai mare pentru el.

După ce a fost tăiat, din lemnul lui s-a construit un grajd. Aparent... o mare decepție. Numai că, în acest grajd s-a născut Mîntuitorul lumii, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului. Palatul... fără Isus n-are nici o valoare. Simplitatea, sărăcia, plus Domnul Isus Hristos înseamnă fericire.

Al doilea copac a exprimat în ruga lui dorința ca, după moarte, după ce va fi tăiat, din lemnul lui să se construiască cel mai gigantic vapor, care să înfrunte cu curaj valurile oceanelor.

Nici dorința exprimată de el n-a fost ascultată. După ce securea nemiloasă a fost pusă la lucru la rădăcina lui, doborîndu-l la pămînt, din lemnul său s-a construit... nu un vapor falnic, ci... o umilă barcă de pescar.

Istoria ne spune că aceasta l-a întristat profund. Dar... nu peste mult timp, întristarea lui s-a transformat într-o mare și unică bucurie. În această umilă barcă de pescar a intrat Domnul slavei. Isus Hristos, Învățătorul din Galilea, a propovăduit noroadelor din această barcă nefăloasă.

Mai bine în simplitate cu Isus decît celebru... dar fără El.

Al treilea pom dorea să înfrunte veșnic vijeliile. „Doamne,” se ruga el, „nu lăsa securea să se apropie de mine. N-o lăsa ca să mă taie vreodată! Eu vreau să rămîn veșnic, cu coroana mea frumoasă înălțată spre cer, și să Te laud veșnic.”

Aceasta i-a fost ruga. Dar a rămas dezamăgit. Într-o zi, securea l-a doborît și pe el, cu mînie și în grabă. „Vai, vai!” se plîngea falnicul doborît. „S-a năruit speranța mea. De ce nu m-a ascultat oare Dumnezeu?”

Dar, din lemnul lui s-a făcut o cruce, crucea pe care a fost răstignit Domnul Hristos. Și astfel, cerul a răspuns cererii lui. Crucea a rămas veșnic, în centrul lucrării mîntuitoare a Domnului Hristos.

CĂILE ȘI PLANURILE LUI DUMNEZEU SÎNT MAI BUNE DECÎT ALE NOASTRE.

„Doamne, facă-Se voia Ta!”

I. Varodi

Din manuscrisul lucrării: „Calvarul meu împodobit cu perle”